

Loppumarknaðurinn var eitt tiltak, ið hevði stóran áhuga.

Rósa tær ei av fedranna æru, tí hvør hevur sína

Míðskeiðis í seinri helvt av æðr øld
eru vit komin saman her
fyri at gleðast og minnast.
Minnast tá forfedrar okkara lagaðu
fyrstu grundina til fyrstu búsetingina
í nýggjari tíð.
Gleðast um teirra áráði, vón og treysti.
Og undrast um øll tey
sjónligu og ósjónligu verkini.

Henda stóra og vakra bø.
Allar træðirnar
tit veltu ferð eftir ferð.
Øll tonsini av tæð og tara
fiskaslógv og grindarovum
tit veltu undir flag.
Alla avgrøðina tit fingi til høldar.
Allar torvheiðarnar tit skóru.
Enn standa bjørgini og Ásmundarstakkur,
ið gav tykkum fong.
Allur fenaðurin tit fjálgaðu og mentu.
Tykkara óteljandi fótaspor.
Enn sæst farvegurin av rásum.
Men kjálaverrarnir eru horvnir.
Standa tó itini eftir.
Nakrir bátar í neystunum.
Søgur um ferðir
og fiskarúgvur standa eisini.

Fólkið fjølgaðist.
Fólk kom eisini úr øðrum oyggjum.
Fólk fóru hiðani í aðrar.
Fólk fóru hiðani so víða.
Um øll heimsins høv.

Sjálvsagt vóru tit sjálvbjargnir.
Fingi tit nakað fyri einki.
Hvat fingi tit frá tí stóra samfelagnum?
Ein part av einum presti.
So við og við ein heilan lærara.
Eini skúlahús.
Eina kirkju.
Og tryggjar dansistovur bygdu
tí ejaðvir.

Støðin broyttist til lendingar og kajur.
Vegirnir longdust við ferð
skóru seg at enda gjøgnum fjallið.
Bátarnir vuku seg stórr og stórri
at enda flutu teir alt árið á fjørðinum.
Handtøkiligir lutir úr træ og jarni
handfarast enn.

Frásøgukynstrið
at taka til orðanna
var tykkum í kjøti borið.
Festi seg eisini á pappir.

Summarmorgnarnar
tá stólin stóð mitt í fjørðinum.
Hin himin blái fjørður
speglendi allan himkalin.
Hitt stilla sjóðið
frá lánni og fuglaljóði.
Tá var gott at fara til verka.
Tá var vakurt at vakna hjá børnum,
meðan Eggin varð verandi támleys.
Og dalurin allur fylltist við friði.

Men eisini óveðrið á vetri.
Tá hann stóð so altráur inn á fjørðin.
Brotini hvøldu seg hvøll
móti molini
so húsini ristust
vindeyguni hvitnaðu
var gaman at liva
fyri óvitan.

So ymsar drykkir tit drukku
teir søtu
eins væl og teir beisku
So ymsar bitar tit tugdu:
teir søtu
eins væl og teir beisku.

Og søgurnar eru so margar.
Hin stóri sandurin
rúmar teimum ikki.

Úr Sandvík

Nógv fólk á hátíðar- degnum

Væl av fólki leitaði sær til
Sandvikar leygardagin at
hátíðarhalda 175 ára dag-
in fyri búseting í bygdini.

Dagurin byrjaði við
fólkafundi, har Steinbjørn
B. Jacobsen helt røðu, og
Tvøroyrar Hornorkestur
spældi.

Aftan á var tívoli og
loppumarknaður.

Seinnapartin var eisini
ein ógvuliga skemtiligur
fótbóltsdystur í dalinum.
Tað vóru sandvikarkonur,

sum spældu móti hvalbi-
arkonum. Hvalbiarkonum
vóru tær stinnar og
vunnu dystin við fýra mál-
um móti tveimum.

Borðhald var ætlanin at
hava úti, men veðrið
loyvdi tí ikki, og tí varð í
staðin borðreiðt í Ránhøll.

Um kvøldið var feroysk-
ur og enskur dansur í Rán-
høll.

Sunnudagin skuldu vera
ymisk tiltøk, men tey
vórðu øll avlýst fyri veður.

Birthe Nielsen vardi málið hjá sandvikarkonum mannliga, men kortini settu hvalbiarkonur fýra mál í netið.

Men ein dagin tit stóðu á vegnum
virkisfúsir
doyði grind á Miðvágssandi.
Tá var alt í einum.
Nykbrandur og Norðlýsi
róðu út fjørðin.
Fýra tímar seinri
møttu tit bliðskap og grind
á Miðvágssandi.
Sekstan tímar seinri
settu tit upp í Skálavík.

At vera ein morgun
millum neytakonur og aðrar óvitar
fara skóleysur um døggvátan haga.
Titandi millum fuglareiðrini
millum teirra prát og sang

og hjartaligan glaðan látur.
Sita sum ein livandi tógva
súpandi við hornskeið
tá snjóhvítu frøðu
tá vart tú meir enn menniskja.

So mong ymisk háttar ólegir
hvøldi inn yvir bygdina,
men altíð reistist hon aftur.

Framyvir hon verða skal reiður.
haðani floygdur fuglar flúgva
við sterkum vongi og sang
í tí treysti
vit seta stevnu.

Steinbjørn B. Jacobsen